

институционално, така и на битово равнище, и сблъсквайки се с такова отношение на макрообществото, търсят обществено признание в лицето на друга етническа общност, която може да бъде най-голямата в страната или да е призната от макрообществото. Тази е основната причина за наблюдаваното публично деклариране на ромите като турци, българи, румънци и др. Като допълнителна причина Попов (1991) посочва общата религия и някои общи елементи от празнично-обредната система и сходния начин на живот по селата, а в определен смисъл и някои политически фактори при турчещите се роми. При търсенето на нова етническа самоличност ромите „подчертават стремежа си за интегриране и изравняване с околното население, като по този начин се стараят да избегнат прилагането към тях на негативни стереотипи, свързани с циганското население.” (Марушиакова, 1992 в).

Етническото самосъзнание се фиксира под формата на названието на етноса, или т.нар. *етноним*. Наличието на този термин свидетелства за осъзнаване на членовете на етноса за единство и отличие от представителите на други подобни общности. Марушиакова (1991) отделя няколко групи етноними на ромите в България:

- *Патронимични или матронимични етноними*, при които в основата стои името на митичен или реално съществуващ прародител;
- *Топонимични етноними* – свързани с представата за общия произход на групата;
- *Етноними, изразяващи принадлежност към макрообществото*;
- *Етноними според религията* (типични за Балканите). Те могат да се отнесат и към предишната група – за принадлежност към макрообществото или към друга общност от хора. Резултат са от смесването на религиите, на конфесионалното с етническото. Така в България има български цигани – християни (гасикане рома), и турски цигани – мюсюлмани (хорохане рома). Турските цигани са три вида: мохамедани, говорещи цигански език (приели исляма на българска територия); турски цигани – християни, говорещи цигански език; цигани мюсюлмани, говорещи турски език (по всяка вероятност преселили се от Турция);
- *Етноними според професионалната специфика на циганите*;
- *Пейоративни (обидни) етноними* в повечето случаи са познати, но рядко са възприети като самоназвания. Те са гадени са от чужди ромски групи Марушиакова (1991).

По-късно Марушиакова и Попов (1993) отделят още четири групи етноними:

- *Етноними, отразяващи начина на живот на групата*. Към тази категория етноними принадлежат например наименованията на уседналите цигани „йерлиш” (от турски – локален, местен, живеещ на едно място), а също и термините, използвани по отношение на чергарите, като кардараши или калдараши (от рум. „калдера” – котел) или лалчи, лаещи, лайнеци (от рум. – чергари, или катунари).